

 Nakon obavljenih kućnih poslova sjedoh kako bih se malo odmorila. U posljednje vrijeme sve čeće osjećam zamor i ovo traje već neko vrijeme, skoro dvije godine... Gotovo od prvih dana mog braka Govorili su mi da je on dobar čovjek. "Pa ba ti ćeš moći da utjecati na njega kako bi popravio svoju vjeru i kako bi počeo klanjati u džematu... I tvoja mlada sestra se već udala... A i ja mislim da bi ti ovaj brak dobro došao," - stalno mi je majka govorila, ne prestajući da ga hvali. Imao je dobru porodicu, dobro zanimanje, dobru platu, ali... Sva ta vanjska u meni nije budila nikakvo zanimanje. Tražila sam da mi pričaju o njegovoj vjeri, jer je to ono što me zanima. Čeljala sam dobrog muškarca, koji će me pomagati u dobru i pokornosti Allahu dž.š...

 Jedino takav čovjek bi mogao da učini na moj brak plemenitim, jer su uistinu brojne price koje paraju iskrena srca, a koje govore o nasilju muševa prema suprugama, i suprotno, a sve to zbog nedostatka njihovog odgoja, bogobožnosti i vjere.

 Sanjala sam o onome ko će me sredinom noci buditi na noćni namaz i nisam prestajala dovititi Allahu s.v.t., sa ocima punim suza, da me opskrbi čovjekom koji će me pomagati u pokornosti Njemu i sa kojim ću živjeti onako kako je On zadovoljan. Zajedno bismo išli Allahovim pravim putem, slijedeci trag Poslanika s.a.v.s. i njegovih plemenitih ashaba. Sanjala sam o čovjeku koji će moje sinove odgajati ispravnim islamskim odgojem. U mislima sam sebi predstavljala sliku u kojoj stojim na vratima našeg doma, gledajući svog muža kako zajedno sa sinom ide u mesdžid. Molila sam Allaha s.v.t. da mi moj muž što više ponavlja: "Koliko si danas naučila iz Allahove Knjige? Koliko si džuzeva proučila?... I da mi te riječi nikada ne omrznu.

 Sanjala sam kako stojim ispred Kabe sa svojim djetetom u narucju i kako molim Allaha da ga uputi na pravi put. Čeljala sam da rodim što više djece, ne bih li tako povećala svoju nagradu, zato što sam rodila još ljudi koji će slaviti Allaha dž.š.

 Zadugo sam sanjala te mnogobrojne snove, osjećajući zadovoljstvo u svojim grudima, ali... Hvala Allahu na svakom stanju!
 * * *
 Bila sam strpljiva prema svome mužu, očekujući nagradu kod Allaha dž.š. za svoje strpljenje. Prvih dana našeg braka je bio poletan kada je u pitanju namaz, ali kako su dani prolazili, njegov polet je sve više opadao. Kada bih ga nagovarala i molila da ne izostavlja namaz u džematu, brzo bi mi odgovarao: "Pa šta sada hoćeš? Klanjaci... Još je rano... A i Allah je Milostiv i pravi grijehe." Obuzimao me je sve veći strah kada sam slušala o njegovom lošem društvu o kome bi mi ponekad pričao. Bojala sam se da njegovo ponašanje ne ostavi lošeg traga na njemu. Palo mi je na pamet da bi bilo dobro da ga upoznam sa dobrim i pobožnim ljudima, kako bi se mogao poistovjetiti sa njima. Muž moje prijateljice je bio dobar i pobožan, tako da sam odmah pozvala do telefona, hrabreci prijateljicu da sprovedemo moju zamisao u djelo. Sastanak je bio dogovoren i muž sam obavijestila da će mi jedna od mojih prijateljica doći u posjetu zajedno sa svojim mužem. Nakon sedmice dana čekanja, koje se strašno odužilo, došli su nam u posjetu. Moje srce je strašno lupalo, obznanjujući time moju silnu radost. O Bože, ubaci u njegovo srce ljubav prema mužu moje prijateljice. Što je vrijeme više odmicalo, broj otkucaja mog srca je sve više rastao.

 Nakon relativno kratke posjete, oprostila sam se sa

prijateljicom na vratima i vratila sam se brzo do svoga muža. Cekala sam, grcevito stežuci pesnice, bilo kakvu riječ iz njegovih usta. Gledala sam ga u oči kada rece: "Bio je veoma blag... I veoma lijepog ahlaka...", ali mi nije izgledao voljan za ponovni susret sa njime, niti za uzvratnu posjetu, iako mu je to obećao na rastanku.

Na sve moguće načine pokušala sam da ga nagovorim da redovno obavlja namaz u džematu. Moje navaljivanje se posebno povećalo nakon što sam mu rodila sina, ali i pored toga, mnoge noci sam probdjela sama. Dok se on veselio sa svojim društvom, ja sam plakala sa svojim sincicem. Sve sam više molila Allaha dž.š. da ga uputi na pravi put. Odlucila sam da klanjam nocni namaz u našoj sobi, u njegovoj blizini, ne bi li mu se srce napokon smekćalo. Te noci se probudio i gledao me dok sam klanjala. Sutradan sam vidjela da je moj namaz ipak ostavio traga na njemu. Uvece, toga dana, rece mi da mu spremim stvari zato što ide na poslovni put u neki grad. Nisam mogla da razlikujem kada govori istinu, a kada laže. Vecinom bi otputovao ne nazvavši me, dok bi rijetko kad nazvao i ostavio broj telefona i sobe gdje ga mogu tražiti. Kada bi nazvao, tek tada bih saznala gdje se nalazi, iako mi u vecini slucajeva to nije bilo poznato. Medutim, moram imati lijepo mišljenje o muslimanu, ne sumnjicati ga za ono u šta nisam sigurna. Posebno cu doviti za njega dok je na putu.

Iduceg dana me je nazvao i ostavio broj telefona. Hvala Allahu, bar sam znala da nije u inostranstvu. Tri dana nisam cula njegov glas. Tek cetvrtog dana sam ga ponovo cula... Ali sam ga jedva prepoznala. Glas mu je bio veoma tužan i samo mi je rekao da ce se iste noci vratiti. Te noci nisam mogla da spavam od njegovog placa. Plakao je poput djeteta, tako da i ja poceh plakati sa njim, ne znajući za razlog njegovog plakanja. Nakon izvjesnog vremena zagospodarila je tišina. Gledao je u mene dok su mu suze tiho klizile iz očiju. Obrisa ih i rece: "Subhanallah! Moj kolega... Zajedno smo otputovali kako bismo sredili neke poslove. Uzeli smo dvije spavace sobe, koje nije dijelilo ništa osim jednog zida. Dok smo vecerali, razgovarali smo o sporednim stvarima, glasno se smijuci. Nakon vecere, pošto nismo osjecali pospanost, izašli smo u šetnju na gradske pijace i u šetnji smo proveli oko dva sahata. Pri tome nismo spuštali poglede sa onoga što je zabranjeno. Vratili smo se u sobe, dogovorivši se da cemo završiti posao ujutro. Dobro sam spavao, tako da sam klanjao sabah oko pola osam, nakon cega sam ga pozvao telefonom, ali se nije odazivao. Ponovio sam pokušaj nakon izvjesnog vremena, misleci da je možda u kupatilu, ali se nije javljao. Vec je bilo oko osam sahata, tako da smo vec zakasnili na posao. Pokucah na njegova vrata, ali ništa. Pozvao sam i recepciju da provjerim da nije izašao, ali mi rekoše da je on u svojoj sobi. Poceo sam se vec pribojavati za njega. Donesoše rezervni ključ i brzo udosmo u sobu. Spavao je. "Salih! Salih!", zvao sam ga povisujuci glas, ali je i dalje spavao. Medutim, položaj mu je bio nekako cudan, isplazio je jezik, a i lice mu je bilo promijenjeno. Kada sam ga prodrmao, nije se pomakao. Lijecnicki izvještaj kaže: "Umro je još juce, od iznenadnog srcanog udara."

Gdje je zdravlje, cilost i mladost koji su ga još jucer krasili? Jucer smo zajedno putovali, a da mi se nije ni na šta šalo. Nije bio bolestan, tada, niti ikada prije. Misli su mi letjele glavom poput strijela, dok sam razmišljao o sebi. Zaista smrt dolazi iznenada i niko ne zna kada ce doci. Nekada cak ude na vrata bez ikakvog uvoda ili najave. Pitao sam sebe zašto ja nisam bio na Salihovom mjestu? Sa cime bih ja sreo Allaha, s.v.t.? Gdje su moja djela? Šta sam to ja ucinio?

Apsolutno ništa!!! Tek sada sam spoznao koliko sam zakidao Allahovo pravo prema meni!"

 Moj mu nakon ovih riječi ušuti. Zaplakao je ponovo, tako da sam i ja pocela plakati. Plakali smo zajedno.

 Zahvaljivala sam Allahu što ga je uputio na pravi put i što je ovako ocistio njegovo srce. Nakon toga smo živjeli onako kako sam to prije sanjala, pa čak i bolje. Iduće sedmice mi se zahvalio na mome trudu koji sam trošila savjetujući ga i brinuci se za njegovo dobro. Takode mi rece da idemo u Meku da obavimo umru, gdje ćemo ostaniti do kraja sedmice. Želio je da tako počnemo na novu životnu stranicu u našem pridravanju vjere. Skoro da sam poletjela od sreće. Pa ja nisam bila u Meki još od kako sam se udala.

 * * *
 Ujutro, toga dana, otišla sam u harem Kabe. Ljetno je doba, tako da je malo ljudi oko Kabe i nema gužve. Allah dž.š. mi je ispunio sve moje snove, pa tako i ovaj. Stajala sam sa svojim sinom u narudžbu pred Kabom, ali nisam mogla da učinim dovu za njega, zato što sam plakala. Toliko sam plakala, kao da mi se samo srce cijepa. To su bile suze sreće i zahvalnosti Allahu dž.š. na svemu što mi je dao. One su mi bile najbolja dova i govorile su mnogo više. Govorile su o osjecanjima koja se ne mogu izraziti riječima, a te osjecaje u svojim grudima nose samo iskreni mu'mini, koji su spoznali blagodat Islama. Danas ćemo sa Allahovom dozvolom obaviti oprosnu tavaf i napustiti ovu čistu zemlju.

 Nakon tavafa vratismo se iz harema kako bismo spakovali stvari i spremili se za put, ali sam se iznenadila prtljagom mog muža.
 Tu je bila knjiga Ibn Redžebe "Damiu-l-ulumi vel-hikem",
 pa knjige Ibnul-Kajjima "Zadul-mead fi hedji hajril-ibad",
 "Vabilus-sajjib",
 "El-davabul-kafi" limen se'ele anid-deva'i-afi"
 i na kraju jedan mali primjerak Kur'ana.

 "Ovaj Kur'an od sada neće napuštati moj džep!" - rece mi muž. "Draga, ove knjige su naši putokazi na našem putu ka Ahiretu!".

 Zatim je uzeo torbe i noseći ih, dugo je ponavljao ajete iz Allahove Knjige:

 "Gospodaru moj, daj da ja i neki potomci moji obavljamo molitvu, Gospodaru na, Ti usliži molbu moju! Gospodaru na, oprosti meni, i roditeljima mojim i svim vjernicima na dan kada se bude polagao račun!". (Ibrahim: 40-41)

